

БЕЗМИЛОСТЕН
КРАЛ

КНИГА ПЪРВА

МЕГЪН МАРЧ

Превод от английски език
Гергана Дечева

Уо

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Ruthless King*

Copyright © 2017 Ruthless King by Meghan March

All rights reserved.

Превод Гергана Дечева

Редактор Петя Дочева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2169-7

Киѳра

ТОВА СТЪПКИ ЛИ СА?

Застивам пред вратата на заключения ми офис и гледам дръжката, сякаш някой я е заразил с антракс. Служителите ми не биха посмели. Много добре знаят, че офисът ми е забранена зона.

Родителите ми са на седемстотин километра отук, във Флорида. Живеят с пенсиите си, така че всеки месец им изпращам от плачевните приходи на дестилерията. Едва се крепи, макар че е оцеляла след четири поколения производители на ирландско уиски в Ню Орлиънс.

В сутерена няма духове. В сутерена няма духове.

Повтарям си го като мантра, докато сърцето ми се успокои и пулсът ми стане що-годе нормален. За всички ще е добре, ако духът на починалия ми съпруг не е там, иначе Бог да ми е на помощ – бих убила Брет с голи ръце.

Събирам цялата желязна воля, която ми бе нужна да извадя компанията от калта, хващам дръжката и вли-

зам рязко – опитвам се да изненадам нежелания посетител. Или да демонстрирам несъществуващ кураж. Да демонстрирам... нещо.

– Искаш да направиш впечатление с влизането си?

Плътният глас в тъмното смразява костния ми мозък. Чувала съм го само веднъж през разнебитената заключена врата, през която току-що влязох, но тогава в него имаше закана, която така и не разбрах, и въпросите бяха задавани хладнокръвно, с овладян тон.

Не, не искам да съм насаме в мрака с тоя глас. Изобщо.

Той не е дух. По-страшен е от дух. Той е онова шибано чудовище, с което плашат децата. За него само се шепти потайно, никога не се говори на светло дори в изискани компании, сякаш споменаването на името му ще предизвика появата му. А никой не иска това да се случи.

Никога не съм го изричала на глас, не искам дори на ум да го казвам, но съзнанието ми някак го възпроизвежда.

Лаклан Маунт.

Препъвам се в тъмнината и опипвам стената, за да включа осветлението, и когато най-сетне успявам да намеря ключа за лампата и натискам... нищо не става.

Мили Боже, ще умра в тъмното и даже няма да видя как ще се случи.

Старият стол зад бюрото ми изскърцва и малко след това се чува щракането на ключа на лампата на бюрото ми, която светва с приглушена светлина. Виждам едрата му ръка, после тъмната, загоряла кожа, маншетът му

е навит нагоре. Светлината не стига до лицето му.

– Затворете вратата, госпожо Килгор.

Преглъщам слюнката, изляла се в устата ми при мисълта, че знае името ми, и посягам да изпълня заповедта му на мига. Опипвам вратата зад себе си и търся дръжката, но всъщност искам само да се обърна и да побягна.

Към полицията. Може би те биха могли да... Да ме спасят?

Хвърлям поглед през рамо и стисвам дръжката, вратата се затваря със скърцане, мъждивото осветление от коридора изчезва и вече наистина искам да избягам.

– Една стъпка в неправилната посока и ще изгубиш всичко.

Стъпалата ми се смразяват и се залепят за напукалия цимент. Едра капка пот се стича между гърдите ми. При други обстоятелства бих го отдала на парата и жегата от дестилаторите за уиски, все едно съм в сауна.

Ала не и тази вечер.

– Какво искаш? – прошепвам. – Защо си тук?

Столът изстенва, той се обляга се назад, широките му пръсти закопчават сакото му, но така и не показва лицето си.

– Дължиш ми пари и съм дошъл да си ги взема.

– Пари?

Обърканите ми мисли препускат. Как и защо, по дяволите, му дължа пари? Та аз никога не съм го виждала, само веднъж съм чувала гласа му, когато подслушвах. Хората с моя произход не се срещат с такива като него. Или поне повечето като мен.

Мълавеше се, че държи като метреса едно момиче от църквата ни, Ришел Лафлор, но преди година тя изчезна. Моментално заключих съзнанието си за такива мисли.

– За какво става дума? – Някак успявам да съставя изречение.

Два пръста избутват документ с големи букви:

Запис на заповед.

Листът се плъзва по издраното ми бюро към петното светлина под лампата.

Очите ми залепват върху документа, но съм прекалено ужасена да направя крачка напред. Сърцето ми се блъска в ребрата.

Мили Боже! Какво съм направила?

– Знаеш ли колко пари взе назаем съпругът ти и че ги е получил срещу стойността на това място тук?

– Колко? – питам и против волята си пристъпвам леко напред.

– Половин милион долара.

Въздухът нахлува с ужас и шок в гърдите ми.

– Лъжеш.

Двете ръце се подпират на бюрото, той се навежда напред и вече виждам лицето му на мъждивата светлина. Сурови черти, сякаш изсечени от гранит, пронизващи тъмни очи, непоклатим поглед в пълен контраст с елегантното му облекло, което съвършено очертава тялото му.

– Никога не лъжа.

Половин милион? Няма начин.

– Щях да знам, ако Брет е взел парите, и нека ти

кажа едно – не е взел никакъв заем.

Той свива рамене, сякаш думите ми нямат никакво значение. И може би наистина нямат.

– Подписът му доказва обратното и срокът за изплащане на заема отдавна мина.

Вторачвам се в документите на бюрото. Ако наистина го е направил... Това означава пълна катастрофа. Четири поколения Килгор са посветили надеждите, мечтите, съдбата, капитала си, за да поддържат живо семейното наследство, името си и марката. Не, не е възможно това да свърши с мен.

– Нямам тези пари.

– Знам. – Отговорът му ме изумява.

– Тогава защо...

Той излиза от светлината и тръгва към мен. Свивам се назад с всяка негова крачка и блокирам единствената си възможност за бягство – вратата. Няма накъде да бягам. Хванал ме е в капана си.

– Защото има нещо, което може и да съм склонен да взема в замяна.

Нужни са ми всички усилия, всичко което имам в себе си, за да запазя гласа си стабилен и да не се разтреперя. Сърцето ми блъска в гърдите, ще се пръсне.

– Какво?

Той спира на крачка от мен и плътните му устни оформят една-единствена дума:

– Теб.

ЗА АВТОРА

За Меган Марч се знае, че е способна да съчетае перфектно поддържания си маникюр с мотаенето по горите, където е омазана с камуфлажна боя по лицето и има кал по обувките. Тя е импулсивна, лесно се забавлява и е абсолютно безкомпромисна в любовта си към четенето и писането на мръсотии.

В миналото си тя е била автомонтъор, продавала е луксозно бельо, правила е ръчно изработени бижута и е практикувала корпоративно право. Писането на книги за доминантни мъжкар и за силни, дръзки жени, които често ги поставят на колене пред себе си, е най-невероятната работа, която е имала досега.

Тя обича да получава имейли от читателите си на meghanmarchbooks@gmail.com.